

Jónás Csaba

AUGUSTINUS KONTEMPLÁCIÓJA VERMEER VAN DELFTBEN

ma hajnalban egy szép lebegővárosba érkeztem. a látvány nem meglepő ugyanakkor felejtethetlen.

elmélyülten szemlélek: a tejbe mártott városra záporoznak a helyből-felszálló angyalok, mintha zsinóron húznák őket.

állandó jelenlétük teremti meg a kiválasztottság bensőséges érzetét.
elmélyülten szemlélek: napba tört tornyok vagy a talpáról a feje tetejére állított „déliabkormány”

elmélyülten szemlélek: karamellfejű purdék potyognak az égből, senki sem unatkozik: az élet, mint egy habókos tündér állandóan csodát csinál, ezen belül a legnagyobb csoda, ha mégis unnek, – ilyesfajta szerelmi gyerekek karikáznak a nagyon-nagyon csinos napsugárban – így beszél – ez a város csupa bukolika: véletlen találkozások, nagy szerelmek szövődnek a lugasok rejtekén és szintén vannak itt szégyenérzet kíséretében transzcendentáló felhők (ilyenkor város), aztán vannak itt a fentemlített nyúlánk fároszok és sűrögnek-forognak az egetverő-munkások.

1634 évem minden terhe, mint egy telesírt habpaplán, sebj, a világ egyre egyszerűbb, az ember egyre egyszerűbb, csak a nézeteltérés nő, másképp: ki ütött kire?, a test veri a lelket, vagy a lélek veri a testet? nem tudom

nyámnyogva eszem a halkompótot: „enni annyi, mint tanulni”

(gyerünk mielőtt így szól hozzád valaki!) csak semmi tapogatózás, semmi tanulás, a világos beszéd az örültek martaléka lesz.

elmélyülten szemlélek:! egy ilyen gyönyörű látkép: a puhán hulló fény kb. derékig ér a házaknak, a folyóvíz sejtelmesen nyaldossa a híd lábát. meglátogatjuk a szárnybaszökkent sirálykirálysírt: egy fejszével van leterítve – „tőlem nem emberi semmi, aki idegen”, néhány utcával arrébb még mindig edzenek a hajnali súlyemelők.

„v a n i t t v a l a m i b á j” – de se baj.: a hazugság mint mesterséges lélegeztetés segít elviselni az elviselhetőt, hogy az „ember” a megfelelő pillanatban magára üthessen: a szeretet: belharc.

elmélyülten szemlélek: – de a valóság percenként becsap: mindig mire rácsodálkoznék, akkorkára zsugorodik, mint egy képeslap – egy angyali ü d v ö z l ő l a p. azt üzeni: nem elég kiválasztottnak lenni. az utca-sarkon újabb graffiti: A hétvégén majális/kijárási tilalom, de ez az emberek nem érdekli, szimpatikus arckifejezéssel gyanútlanul bóklásznak a „szabadban”, még nem tudják Uram, hogy az első harapás szeretetből igen fájdalmas

ki mer veled sorsot húzni, rövidebbet?: kíváncsian szemlélek.

az 1634 év, mint iránytű a szívem fölött délre fordul. harangoznak: imádkozzunk testvéreim a kutyaúristenhez! légy kártékonyabb a szeretetben, a szeretet emberölési kísérlet, amely mindig a lelkedre szárad, az élet eseményei a szeretetben lassított felvételnéppé pörögnek vissza: a mindig visszatérő, ám meg nem ragadható alkalmak. testvéreim, ha korom nem kötne, most a fluoreszkáló csipkebokorba hajtának és hatalmas törkésémmel a szerelem nélküli halálba vetném a reményt.

elmélyülten szemlélek te h e g e m o n á n i á r k a, ismerlek ám! te is itt laktál – a laktanyám! csak belőled halálugró lett, örökös önfertőző

7¹⁰-kor kis foltok csillognak az égen, mint sirályköpetek, talán kis ezüstesernyők, melyek földetérve „kinyílnak”, talán a szokásos angyalok, pedig én nem nyúltam semmihez, 1634 éven át tanultam látni a várost látni és meghalni, mégis valaki más lett

aki mindent lát és h a l

PORCELÁN

ha meghalnék feleslegessé válnál ezt megelőzően az elektródákat „jómagam” kapcsolom le / oldalvást nézek, hogy jobban láthassalak, de: „Nem szóltunk egymáshoz. Mit is mondjon 2 szerető szív? Semmit.” a számból egy „vérfagyasztó” selyemkeszkenőt húzok elő és a két vakítóan fehér porcelán-térdkalács között éktelenkedő sebre helyezem. Érzem a kihűlt kezét tarkómon, fehér porcelánfogaim halkán összekoccannak. valaki jégszínkéék szemembe szúr, hurkapálcával. egy pillantás alatt arcomra „folyik” az örökkévalóság szelíd derűje.

nem lakok jól veled – súgja magyarázatképpen „a belső hang, amely megmondja, mit kell tennem” és elköltözik. a megrendüléstől vezettetve a fürdőszoba felé tapogatózik, hogy kimossam a szemem, de a szoba közepén a szerelmemet megszemélyesítő porcelánkutyában megbotlok: valaki halkán fölzokog / a hang irányába kapok, egy nagy emlő esik a kezem ügyébe és így szól: van vér a pecádban? majd: fogjál meg, ha tudsz? és tudol.

valaki óvatosan megragad a hajamnál fogva és hellyel kínál: vérezd magad otthon! megkönnyebbülve fölshajtok: hát itthon vagyok végre! és egyszerűen újfent látok. a mozdulatokban visszafogott uralkodói tónus a válaszom, de nem bántalak, tudom én milyen érzés az érzékenység, amikor az üveglapok közé szorulsz véletlenül.

a hallban fekszel kiterítve a fruttiillatú pálmák között kedvenc kis lavorodban. megfontoltan a hasadba harapok, kis piros könnyecseppek csordulnak ki a köldöködből. te nem haragszol, de valaki galambon rúg. magamba görnyedek, arcomat összerántja a széprekedés, hiszen azt nem is mondták, hogy erőszak is kell lesz.

valakinek gyanús lettem, jobb lesz ha megvesztegetem (elvégre nem vagyok olyan nagyon csinos): az örökkévalóság mellé te megkapod tőlem a halhatatlanságot, én pedig örökké fiatal maradok, jó? nem értesz a tréfából, valaki vészjóslóan azt üzeni: gyorsan, gyorsan! „Változtasd meg f é l t e d l!”